

Zavřete oči... a představte si louku. Zpívají zde ptáci, je tu spousta rozmanitých vůní a rostlin, které berou dech. Nebe bylo modré, jako kdybychom mohli nahlédnout do modrého safíru. Po něm pluly bílé obláčky a byly načechrané jako ovečky. A na této kouzelné louce vůbec nesmí chybět jejich úžasné kouzlo- motýli.

Motýli jsou srdce přírody. Vždy jsem je tak vnímala. Při každé procházce nesměla chybět zastávka na louce, abych se nechala unášet jejich ladností a krásou. Jejich křídla zářila různými barvami. Léтали z jedné květiny na druhou a pili sladký nektar. Až dopili sklenku pampeliškového nektaru, vzlétli a posadili se na měsíček a začalo další hodování.

Večer, až byl motýl unavený, jemně se usadil ve své postýlce ze sedmikrásky a přikryl se hedvábným listem z javoru. Celá louka se ponořila do tiché noci. To ticho se zdálo nekonečné, až do okamžiku, kdy vyšlo slunce, a první paprsek osvětlil rozespalou krajinu. Z dálky bylo slyšet kokrhání kohoutů. Ptáci začali zpívat, a tímto zvukem vábili své budoucí ptačí manželky. Motýl se probudil a dostal veliký hlad. Vzlétl a posadil se na střed té nejkrásnější květiny na louce. Ale tuto překrásnou chvíli přerušily bouřkové mraky. Motýl se lekl a zalezl si pod nejbližší jasanový list.

Po nemilosrdné bouři se mraky opět probořilo slunce. Náš motýlek přeletěl houštiny a ocitl se u jezera s rozkvetlými lekníny. Nad jezerem tančila pára. Všelijak se kroutila, dokud se nerozplynula ve vzduchu. Voda byla průzračná, že jsme mohli zahlédnout rybičky. Proplouvaly nekonečnou oázou vody a vodních řas, ze kterých byl skvělý úkryt pro tyto malé vodní tvory. Toto místo, kde se čisté a smaragdové zrcadlo rozplývalo do modrého nebe, bylo plné života. Život byl darem i pro našeho motýla: malého tvorečka, který v nás vzbuzoval dojem, že i my sami létáme, že se i my můžeme vznášet jako on. Barvy jeho křídel se odrážely v křišťálové vodě jezera. Křídélka našeho motýlka byla unavená. Lehounce sebou mávla a zanesla motýlka na vonící růži. Slunce osvětlovalo celičkou krajinu: tak tichou a voňavou.

Motýl se v tu chvíli podivil. Spatřil totiž něco, co nikdy v životě neviděl! Červená, jako barva z růže. Oranžová, jako okvětní plátky měsíčku. Žlutá, jako slunce. Zelená, jako ta měkoučká travička. Modrá, jako nebe: pastva pro mrakové ovečky. A fialová jako první jarní fialky... To je přece duha! Po celé louce se rozneslo, že na konci duhy bývá poklad. To motýla nadchlo: poklad! To je přece úžasné!

Duha začala mizet jako pára nad hrncem a motýl začal ztrácet naději v poklad. Mával svými křídélky jak jen mohl. Duhová cestička se snižovala k zemi a tehdy zmizela. Motýl složil křídla a začal bezradně plakat. Nejdřív jenom jedna, potom se přidala druhá a pak se rozjel potůček slziček. Plakal asi pět minut, dokud v něm nesvitl paprsek naděje: pokud tedy ta duha už klesala k zemi, znamená to, že to už není tak daleko! Utrhl si jemný okvětní plátek sedmikrásky a utřel si své slzičky. Podíval se na nebe. Ani vidu po mrakových ovečkách. Sebral odvahu a odhodlal se, že to musí udělat. Jeho stín se odrážel v potůčku. Před ním byla řádka keříků. Cítil, že už je blízko

Přelétl keříky a zůstal s údivem stát. Před ním se otevřela krajina plná motýlů všech druhů! Otakárci, babočka admirál, babočka paví oko, bělásci, modrásci... Prostě, kdyby se před vámi otevřela noční obloha plná hvězd. A motýl pochopil, proč ho duha zavedla zrovna tam... Protože poklad jsou oni - motýli. Motýli jsou poklady přírody.

Slunce začalo zapadat za kopec. Motýli začali létat do svých domovů. I náš motýlek usnul jako když ho do vody hodí. A když zapadl poslední paprsek slunce za kopec, celá louka usnula.